

over for to store problemer, sluttede han. For ILO gælder det, om man hurtigt nok vil kunne opbygge sit organisatoriske apparat til at dække de stadigt stigende behov. Hertil ville han svare ja. UNDPs problem var, om man kan skaffe de penge, der kræves for den nødvendige udvidelse af virksomheden. Dette spørgsmål stod stadig åbent.

Komiteen afgav som resultat af sine drøftelser 2 rapporter til konferencens plenum og foreslog to resolutioner:

a. ILOs tekniske samarbejde med udviklingslandene.

I sin resolution om dette nævner konferencen, at selv om der er opnået fremgang med hensyn til teknisk samarbejde, er situationen for udviklingslandene blevet stadig vanskeligere med hensyn til bytteforholdene i den internationale handel. Resolutionen opfordrer derfor til større indsats fra medlemslandenes side med henblik på de midler, der stilles til rådighed for ILOs udviklingshjælp, idet dette er påkrævet, hvis ILO skal intensivere sin indsats på følgende tre hovedområder:

Udvikling af menneskelige ressourcer
arbejds- og levevilkår
udvikling af sociale institutioner.

Resolutionen opfordrer også modtagerlandene til at sørge for, at ILOs hjælp bliver bedst muligt nyttiggjort.

I en række konklusioner, der knytter sig til resolutionen, understreges det, at ILOs tekniske samarbejde med udviklingslandene fortsat bør bygge på de principper og den målsætning, der er udtrykt i ILOs konstitution: forbedring af arbejdsvilkårene med sigte mod social retfærdighed og frihed og ret for alle mennesker til uden nogen form for diskriminering at fremme deres materielle velfærd og deres åndelige udvikling i økonomisk trygge kår og med lige muligheder for alle. Konklusionerne beskæftiger sig endvidere med målsætningen i det tekniske samarbejde med udviklingslandene og opfordrer til, at der gives prioritet til udvikling af menneskelige ressourcer og specielt til faglig oplæring og til uddannelse af virksomhedsledere. Konklusionerne lægger dernæst vægt på, at modtagerlandene bør foretage en prioritering, og at ILO bør hjælpe regeringerne med tekniske råd og oplys-

ninger for at sætte dem i stand til at kanalisere udviklingsplanerne i den ønskede retning og foretage prioriteringen. For at projekterne skal blive vellykkede, er det absolut nødvendigt — siges det — at arbejdsgiverorganisationerne og fagorganisationerne deltager i udformningen af udviklingsplanlægningen. Konklusionerne understreger ligeledes fordelene ved, at planlægningen af de tekniske samarbejdsprogrammer dækker et så langt tidsrum som muligt, og at der — når forholdene tillader det — bør iværksættes projekter, som omfatter nabolande med fælles problemer. Konklusionerne drøfter også de kvalifikationer, ILO-eksperterne bør have, og nævner blandt andet, at de foruden at have faglige og pædagogiske kvalifikationer også bør være i stand til at tilpasse sig forholdene i modtagerlandene. Endvidere anføres det, at det geografiske område for rekrutteringen bør udvides. I modtagerlandet bør eksperternes kontaktfolk videreuddannes på grundlag af det internationale hjælpeprogram og af deres lokale arbejdsgivere have tilstrækkelig aflønning og sikkerhed i arbejdsforholdet.

b. ILOs rolle i industrialiseringen af udviklingslande.

Konferencen vedtog en række konklusioner om dette emne. Industrialisering beskrives som „en økonomisk udviklingsproces, hvor en voksende del af landets ressourcer mobiliseres med det sigte at udvikle en teknisk moderne, mangesidet indre økonomisk struktur, karakteriseret af en dynamisk industri, som disponerer over og producerer produktionsmidler og forbrugsvarer, og er i stand til at sikre stærk økonomisk vækst for næringslivet som helhed sideløbende med fremskridt på det økonomiske og sociale område“.

Konklusionerne peger på, at blandt de mange foranstaltninger, som for tiden bliver sat i værk på det nationale og det internationale felt, er foranstaltningerne, der har tilknytning til ILO, af særlig betydning, idet de specielt tager sigte på den menneskelige faktor i den industrielle udviklingsproces. ILOs foranstaltninger inden for dette område må som ved udviklingshjælpen i almindelighed tage sigte mod en realisering af ILOs almindelige principper og målsætning. Det understreges, at direkte praktisk